

ပြသန်းတင်

တတိယမြစ်ကမ်းပါး

နှင့်

နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ

လူကြီးလူကောင်း

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် မသိခင်ကတည်းက မစ္စတာကေလာဒါကို မနှစ်သက်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ။ စစ်ကြီးပြီးသွားသဖြင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ ပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေ အသွားအလာများ နေပါသည်။ ။ သင်္ဘောတွင် နေရာရဖို့ ဆိုသည်မှာ တော်တော်ခက်ပါသည်။ ။ သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်တို့ ပေးသည့်နေရာကိုသာ ယူကြရပါသည်။ ။ အထက်တန်းခန်းကို ရဖို့ ဆိုသည်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိလှပါ။ ။ အိပ်စင်နှစ်ခုရှိသည့် အခန်းကလေးတစ်ခန်းကို ရသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် ရပါသေးသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းစီးရမည့် အဖော်၏ အမည်ကို ကြားလိုက် ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ။ သင်္ဘောနံရံ ဘေးပေါက်တွေကို ပိတ်ထားပြီး လေမရဘဲ ပိတ်လှောင်နေရသလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ဆယ့်လေးရက်တိုင်တိုင် (ကျွန်တော့်ခရီးမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ကိုဘေးသို့ သွားမည့်ခရီးဖြစ်သည်) အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းထဲတွင် အတူခရီးသွားရသည် မှာ သိပ်မဟန်လှပါ။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ခရီးဖော်သည် စမစ် သို့မဟုတ် ဘရောင်းဖြစ်လျှင် ကျွန်တော် ထိုမျှစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်မိမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မစ္စတာကေ

လာဒါ၏ ပစ္စည်းများ အခန်းထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့ပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာများ ပေါ်တွင် တံဆိပ်တွေ အများကြီးဆွဲထားပါသည်။ အဝတ်အစားထည့်သည့် သေတ္တာကလည်း အကြီးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့သန့်ရှင်းရေး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို စင်ပေါ်တွင် တင်ထားပါသည်။ ကိုတီကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် အကောင်းစား ပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သူ့ရေမွှေးပုလင်း၊ သူ့ခေါင်းလိမ်းဆီ ပုလင်း၊ သူ့ခေါင်းလျှော်ရည်ပုလင်း စသည် တို့ ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့သွားပွတ်တံနှင့် သူ့ဝက်မှ င်ဘီး စသည် တို့ မှာ ဆင်စွယ်လက်ကိုင်တပ်ထားပြီး ထိုလက်ကိုင်ပေါ်တွင် သူ့အမည်ကို ရွှေစာလုံးဖြင့် ထိုးထားပါသည်။ အကောင်းစားသွားပွတ်တံများ၊ ဝက်မှ င်ဘီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို နည်းနည်းကလေးမျှ မနှစ်သက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်သောက်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို တောင်းပြီး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပေးရှင်ဖဲကစားနေပါသည်။ ကျွန်တော် စ၍ ကစားကာရှိသေး၊ လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျွန်တော်အမည်မှ သူ ထင်သည့်အတိုင်း မှန်မမှန် မေးမြန်းပါသည်။

"ကျွန်တော် မစ္စတာကေလာဒါ ပါ"ဟု တောက်ပဖြူဖွေးသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံး၍ ပြောရင်း အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

"ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းမဟုတ်လား"

"ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ခရီးသွားရင် ဘယ်သူနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ကျမလဲဆိုတာ မသိရဘူး မဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ သိရတော့ ကျွန်တော် တော်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်ဗျာ၊ တ

စံရပ်တစ်ကျေးမှာ ကိုယ့်အင်္ဂလိပ် အချင်းချင်း တွေ့ရတာ သိပ်ကောင်း
တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်သည် မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည် ။

"ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လား"

ကျွန်တော်က တဲ့ တိုးမေးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်က အမေရိကန်နဲ့ တူနေလို့ လား၊
အင်္ဂလိပ်မှ အရိုးထဲအထိ အင်္ဂလိပ်ပါဗျာ၊ ရေမရောပါဘူး"

သူ့အဆိုကို သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် မစ္စတာကေလာဒါက အိတ်
ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့တွင် ယမ်းပြ
သည် ။

ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် ထူးဆန်းသည့် သစ္စာတော်ခံ နိုင်ငံသားမျိုး
တွေ ရှိပုံရပါသည် ။ မစ္စတာကေလာဒါမှာ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကိုယ်လုံးတုတ်
တုတ် ဖြစ်ပါသည် ။ အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်
ထားပြီး ပွယောင်း၍ ကောက်သောနှာခေါင်း၊ တောက်ပပြူးကျယ်၍ အ
ရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးများ ရှိပါသည် ။ ရှည်လျားမည်းနက်သော သူ့
ဆံပင်သည် ပြောင်ချောပြီး ကောက်နေပါသည် ။ သူသည် အင်္ဂလိပ်တစ်
ယောက်နှင့် မတူသော အင်္ဂလိပ်စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပြောတတ်ပြီး
စကားပြောလျှင်လည်း လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအရာတွေနှင့် ပြောတတ်
ပါသည် ။ သူ့ဗြိတိသျှနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သေသေချာချာ စစ်ကြည့်လျှင်
မစ္စတာကေလာဒါသည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် မြင်ရသော
ကောင်းကင်မျိုးထက် ပို၍ ပြာလွင်သည့် ကောင်းကင်အောက်တွင် မွေး
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။

"ဘာသောက်မလဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေခွဲမရဘဲ ကြည့်နေပါသည်။ ။ ထိုအချိန်က အရက်
သေစာကို တားမြစ်ပိတ်ပင်သည့် ဥပဒေရှိနေပါသေးသည်။ ။ ထို့ပြင်
သင်္ဘောပေါ်တွင် လည်း အရက်ရဟန်မတူပါ။ ရေငတ်သည့်အခါများ တွင်
ဂျင်ဂျာဘီယာနှင့် လိမ္မော်ရည်တို့ အနက် ဘယ်သင်းကို ကျွန်တော် ကြို
က်သည် ဟု ခွဲခြား၍ မရတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် မစ္စတာကေလာဒါကမူ အ
ရှေ့တိုင်းဆန်သည့် အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

"ဝီစကီနဲ့ ဆိုဒါလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒရိုင်းမာတီနီလား
ကြိုက်ရာသာပြောပါ"

သူသည် ဘောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်ထဲမှ ဗူးတစ်လုံးစီကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က မာတီနီကို ရွေး
လိုက်ပါသည်။ ။ သူက စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ရေခဲတစ်ပန်းကန်နှင့် ဖန်ခွ
က်နှစ်လုံး မှာ ပါသည်။ ။

"ခင်ဗျား စပ်ထားတဲ့ အရက်က တော်တော်ကောင်းသားပဲ"

"ဟာ၊ ဒါဘာဟုတ်သေးသလဲ၊ နောက်ထပ် စပ်နည်းတွေ အများကြီး
ရှိသေးတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေ ရှိသေးရင် သူတို့
ကိုပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အရက်မျိုးစုံပါတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရှိတယ်လို့ "

မစ္စတာကေလာဒါသည် အလွန်စကားများ သူဖြစ်သည်။ ။ နယူးယောက်
နှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတို့ အကြောင်း လျှောက်ပြောနေပါသည်။ ။ ပြဇာ
တ်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်း တို့ ကိုလည်း
ပြောပါသည်။ ။ သူသည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယူနီယံဂျ
က်အလံသည် တော်တော်လှသည့် ပိုးစတစ်စ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင်

ထိုအလံကို အယ်လိပ်ဇန္ဒြိယ သို့မဟုတ် ဘေရုတ်မှ လူတစ်ယောက်က လွှင့်တင်လိုက်သည့်အခါတွင် အလံ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေသည် ကျဆင်းသွားသည် ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခံစားရပါသည် ။ မစ္စတာကေလာဒါမှာ တရင်းတနှီး နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တွင် ဟိတ်ဟန်တွေ မထုတ်လိုပါ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်သည့်အခါတွင် ရှေ့က မစ္စတာကို တပ်၍ ခေါ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သူစိမ်းဆန်သွားကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတတ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် မစ္စတာကေလာဒါကမူ ထိုသို့သော ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို မလုပ်သဖြင့် ကျွန်တော် အနေရအထိုင်ရ သက်သာသွားပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို မနှစ်သက်ပါ။ သူရောက်လာသည့်အခါတွင် ဖဲထုပ်ကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ပထမဆုံးတွေ့ခါစတွင် စကားကြောရှည် သွားပြီဟု ထင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖဲကို ဆက်ကစားနေပါသည် ။

"လေးပေါ်မှာ သုံးထပ်ဆွဲဗျာ"

မစ္စတာကေလာဒါက ပြောပါသည် ။

ပေးရှင့်ဖဲကစားစဉ် အတွဲတွေ တွဲဖို့ ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့်ကိုယ် စဉ်းစားနေစဉ် ဟိုဟာနဲ့ တွဲပါလား၊ သည် ဟာနဲ့ တွဲပါလားဟု ဘေးကဝင်ပြောခြင်းမျိုးလောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည့်အရာ ရှိမည်မထင်ပါ။

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ တက်ပြီ တက်ပြီ၊ ဆယ်ဖဲနောက်က ဂျက်ကလေး လိုက်လိုက်စမ်း၊ ဂျက်ကလေးကွ"

ကျွန်တော် စိတ်လည်း ဆိုး၊ မုန်းလည်း မုန်းသဖြင့် ဆက်မကစားတော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ သူက ဖဲထုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပါသည် ။

"ဖဲမျက်လှည့်တွေ ဘာတွေကို ဝါသနာ မပါဘူးလား"

"နည်းနည်းကလေးမှ မပါဘူးဗျ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီဖဲမျက်လှည့်ကိုတော့ ပြလိုက်ရဦးမယ်"

ဖဲမျက်လှည့်တစ်ခု ဆိုသော်လည်း သုံးခုပြသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းသို့ နေရာသွားယူမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပါသည်။

"ဟာ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားဖို့ တစ်နေရာ ယူခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခန်းတည်းဆိုတော့ ထမင်းစားရင်လည်း တစ်စားပွဲတည်း ကျမှပဲဆိုပြီး ယူခဲ့ပြီးပြီ"

မစ္စတာကေလာဒါကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေရပြီး စားပွဲတစ်ခုတည်းတွင် တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးကြိမ် စားရဦးမည်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း သူ လိုက်လာတတ်ပါသည်။ သူ့ကို ခွဲထုတ်၍ မရပါ။ သူနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေချင်သည် ဆိုသည် ကို သူနည်းနည်းကလေးမျှ သဘောမပေါက်ပါ။ သင့်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် သူဝမ်းသာသလို သူ့ကို တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း သင်ဝမ်းသာနေလိမ့်မည်ဟု သူထင်နေပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ သာဆိုလျှင် လှေကားမှ နေ၍ ကန်ချလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မလိုလားအပ်သည့် ဧည့်သည် ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားချိန် ကလေးပင် မပေးဘဲ အသာ မောင်းထုတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အဖွဲ့ကျအောင် ပေါင်းတတ် သင်းတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သုံးရက်အတွင်းမှာ ပင် သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည် တိုင်းကို သိနေပါပြီ။ နေရာတကာတွင် သူပါပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ထိ

ဖွင့်လည်း သူပါပါသည်။ ။ လေလံပွဲတွင် လည်း သူပါပါသည်။ ။ အားကစားပြိုင်ပွဲတွင် ဆုပေးရန် ပိုက်ဆံ ကောက်လျှင်လည်း သူပါပါသည်။ ။ ဂေါက်သီးရိုက်လျှင်လည်း သူပါပါသည်။ ။ ပြဇာတ်ကလျှင်လည်း သူပါပါသည်။ ။ အထူးအဆန်းဝတ်၍ ကရသည့်ပွဲမျိုးတွင် လည်း သူပါပါသည်။ ။ နေရာတကာရောက်ပြီး နေရာတကာ ပါတတ်ပါသည်။ ။ သူသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် အမုန်းခံရဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကပင် သူ့အား ကိုဖိုးသိဟု ရှေ့တွင် ခေါ်ကြပါသည်။ ။ သူကလည်း နှစ်ခြိုက်စွာလက်ခံပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ ထမင်းစားချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထမင်းစားချိန် တစ်နာရီနီးပါးလောက် အတွင်း၌ ကား ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေသည် သူပြုသမျှ နှုတ်မည့်အခြေသို့ ရောက်ကာ သူ့ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံကြရပါသည်။ ။ သူသည် အူလိုက် သည်းလိုက် ရှိပါသည်။ ။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပါသည်။ ။ စကားများ ပါသည်။ ။ အငြင်းကလည်း အလွန်သန်ပါသည်။ ။ သူသည် နေရာတကာတွင် သူများ တွေ့ထက် ပိုသိပါသည်။ ။ သူနှင့် သွားငြင်းမိလျှင် သူ့မာနကိုသွား၍ စော်ကားသည် နှင့် တူပါသည်။ ။ သူသည် ဘယ်မျှသေးဖွဲသော ကိစ္စကလေးပင်ဖြစ်စေ သူပြောသည့်အတိုင်း တစ်ဖက်သားက လက်ခံလာတော့မှ ကျေနပ်ပါသည်။ ။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုအကြောင်းကို ဘယ်တော့မျှ မရပ်တော့ပါ။ သူကအနိုင်ရမှ ကျေနပ်ပါသည်။ ။ သူမှားသည်ဟု ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံပါ။ သူသာလျှင် အစစအရာရာသိသူဟု ထင်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ဆရာဝန်၏ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ ။ ဆရာဝန်မှာ အပျင်းထူသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း မထုံတက်သေး နေတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ပြောနေပါသည်။ ။ မစ္စတာရမ်ဆေးဆိုသူ တစ်ယောက်

ကံကမူ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်၍ ငြင်းပါသည်။ ။ ရမ်ဆေးကလည်း ခေါင်းမာ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မစ္စတာကေလာဒါ လူတတ်လုပ်နေသည် ကိုလည်း မြင်ပြင်းကတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် အတောမသတ်နိုင်အောင် ငြင်းခုံနေကြပါသည်။ ။

ရမ်ဆေးမှာ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ယခု ကိုဘေးမြို့တွင် ရောက်နေပါသည်။ ။ သူသည် အမေရိကန် အနောက်အ လယ်ပိုင်း ပြည်နယ်သားဖြစ်ပြီး လူကောင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝသဖြင့် အဆီတွေကလည်း အရေထဲက ပေါက်ထွက် တော့မလို အစ်နေပါသည်။ ။ အဆင်သင့်ချုပ်ပြီး ဝတ်စုံထဲမှ နေ၍ သူ့ခ န္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဖောင်းထွက်နေပါသည်။ ။ သူသည် နယူးယောက်တွင် ရောက်နေသည့် သူ့ဇနီးသည် ကို ပြန်ခေါ် လာပြီး ကိုဘေးသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မစ္စရမ်ဆေးမှာ ငယ်ငယ်ချောချောဖြစ်ပြီး ရ ည်မွန်၍ ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်ပါသည်။ ။ ကောင်စစ်ဝန်ဌာန ဆို သည် မှာ လခကောင်းကောင်း ရသည့် ဌာနမျိုး မဟုတ်သည့်အတွက် မ ဈရမ်ဆေးမှာ ရိုးရိုးသာ ဝတ်စားထားပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ ကလေးနှင့် မည်သို့ ဝတ်စားရမည်ကို ကောင်းကောင်း သိသူ ဖြစ်ပါသ ည်။ ။ ထို့ကြောင့် မစ္စရမ်ဆေးသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရိုးရိုးလေးနှင့် ထူးခြားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အထူးတလည် သတိ မပြုမိပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် အဖိုးတန်ဆုံးဖြစ်၍ ယခုခေတ် မိန်းမား တွင် ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်နေသော အရည်အချင်းတစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြ ဖ်ပါသည်။ ။ မစ္စရမ်ဆေးကို ကြည့်လိုက်သည် နှင့် သူ၏ တည်ကြည် သိမ် မွေ့သော ဣန္ဒြေကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ရပါသည်။ ။ ထိုဣန္ဒြေသည် ဝတ် စုံအင်္ကျီပေါ်က ပန်းတစ်ပွင့်လို သူ့ကိုယ်ထဲတွင် တောက်ပနေပါသည်။ ။

တစ်ညနေ ထမင်းစားပွဲတွင် မူ စကားစပ်မိသဖြင့် ပုလဲများ အကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြ ပါသည်။ ။ ယခုတစ်လော သတင်းစာများ တွင် ပုလဲအတုများ အလွန်လှကြောင်း၊ ဂျပန်များ သည် ပုလဲမွေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြကြောင်း ဖတ်နေရပါသည်။ ။ ဆရာဝန်က ထိုပုလဲအတုများကြောင့် ပုလဲ အစစ်များ ဈေးကျသွားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ။ ယခုပင်လျှင် ပုလဲအတုများမှာ အရည်အသွေး တော်တော် ကောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင် ပိုကောင်းလာမည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ဆရာဝန်က ပြောပါသည်။ ။

ဤတွင် မစ္စတာကေလာဒါသည် သူ့အကျင့်အတိုင်း စကားဝိုင်းထဲသို့ အတင်းဝင်ပြောပါ တော့သည်။ ။ သူက ပုလဲနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သမျှတို့ ကို ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောပြပါသည်။ ။ ရမ်ဆေးသည် ပုလဲအကြောင်းကို များများ စားစား သိဟန်မတူပါ။ သို့ရာတွင် သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မစ္စတာကေလာဒါအား တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ပါ။ ။ ငါးမိနစ်အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ သည် ပြင်းထန်သော ငြင်းခုံမှုများကြားတွင် ရောက်နေပါသည်။ ။ မစ္စတာကေလာဒါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံသည် ကို ယခင်က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံသည် ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ ။ နောက်ဆုံးတွင် ရမ်ဆေး၏ စကားလုံးတစ်လုံးသည် ချက်ကောင်းကို မိသွားဟန်တူပါသည်။ ။ မစ္စတာကေလာဒါသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ အော်ပါသည်။ ။

"ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း နားလည်တာပေါ့ဗျာ၊ ခု ကျုပ်လာတာ ဂျပန်က ပုလဲလုပ်ငန်းကို သွားကြည့်ဖို့ လာခဲ့တာဗျာ၊ ကျုပ် ပုလဲလုပ်ငန်းကို လုပ်လာတာ ကြာလှပြီ၊ ပုလဲလုပ်ငန်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို ငြင်းရဲတဲ့ လူ ပုလဲလောကမှာ တစ်

ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကမ္ဘာမှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ပုလဲတွေကို ကျုပ် အကုန်သိတယ်၊ ကျုပ်မသိတဲ့ ပုလဲဆိုရင် အဲဒီပုလဲဟာ အဆင့်အတန်းရှိ တဲ့ ပုလဲ မဟုတ်လို့ ဘဲ"

ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သတင်းဖြစ်ပါသည် ။ မစ္စတာကေ လာဒါသည် စကားသာ များ သော်လည်း သူ့အလုပ်အကိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဂျပန်သို့ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားသည် ဆိုသည် လောက်ကိုသာ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ပါသည် ။ သူသည် ဘယ်နှယ်ရှိစ ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကို ကြည့်နေပါသည် ။

"သူတို့ တစ်တွေ ပုလဲတုဘယ်လောက် အမွေးကောင်းတယ်ပြောပြော ကျုပ်တို့လို ပုလဲ ကျွမ်းကျင်သူတွေရှေ့ လာပြရင် အတုလား အစစ်လားဆိုတာ မျက်စိမှိတ် ပြောနိုင်တယ်"

မစ္စတာကေလာဒါသည် မစ္စရမ်ဆေးဆွဲထားသည့် ပုလဲကုံးကို ထိုးပြလိုက်ကာ

"ကဲ...ခင်ဗျားတို့ မယုံရင် ကျွန်တော်ပြောလိုက်မယ်၊ မစ္စရမ်ဆေးဆွဲထားတဲ့ ပုလဲကုံးဟာ သိပ်ကို အဖိုးတန်တဲ့ ပုလဲတွေ၊ မဟုတ်ဘူး လား"

ရှက်တတ်သည့် မစ္စရမ်ဆေးသည် မျက်နှာနီရဲသွားကာ သူ့ပုလဲပုတီးကို ဝတ်စုံအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်သည် ။ ရမ်ဆေးက ရှေ့သို့တိုးလိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများ သည် တဖျပ်ဖျပ်တောက်လာကြသည် ။

"ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ပုလဲပုတီးက မလှဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ ကျွန်တော်ချက်ချင်း သိလိုက်တာပေါ့၊

တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပုလဲလို့ တောင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသေးတယ်"

"ဒီပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဝယ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဒီပုလဲပုတီးဟာ ဘယ်လောက်တန်မယ်ထင်သလဲ၊ မှန်းကြည့်စမ်းပါ"

"အပြင်ဈေးနဲ့ ဆိုရင် ဒေါ်လာသောင်းငါးထောင်လောက် တန်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းက ဝယ်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာသုံးသောင်းလောက်ရှိမှာ သေချာတယ်"

ရမ်ဆေးက မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးသည် ။

"ဒီပုလဲပုတီးကို ဒီမလာခင်တစ်ရက်က ကျွန်တော့်မိန်းမ နယူးယောက်က ဝယ်လာတာဗျ။ ဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရတယ်"

မစ္စတာကေလာဒါ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွား၏။

"မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ပုလဲက စစ်ရုံတင်မကဘူး။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ ပုလဲပုတီးတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး ပုလဲပုတီးဗျ"

"ဒီလိုဆိုလောင်းမလား၊ အဲဒီပုလဲဟာ အတုဗျ၊ ဒေါ်လာတစ်ရာ လောင်းမယ်"

"စိမ်လိုက်"

"သူက ဒီလောက်သေချာနေရင် သွားမလောင်နဲ့ လေ"

မစ္စရမ်ဆေးက တားသည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးကလေး ယှက်သန်းနေပြီး သူ့အသံမှာ လည်း တကယ်တောင်းပန်သည့် အသံပါနေသည် ။

"ဒီလောက်လွယ်လွယ်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကိုမှ မယူရင် ဒီထက် မိုက်တဲ့

ကောင် ရှိပါဦးမလားကွ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီပုလဲစစ်တယ်၊ မစစ်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့ ဘယ်လိုသက်သေပြမှာ လဲ၊ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပေါ်မှာ ပဲ တည်နေသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

မစ္စရမ်ဆေးက ပြောသည် ။

"ပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော် ခဏကြည့်ပါရစေ၊ တကယ်လို့ အတုဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြောမယ်၊ ဒေါ်လာတစ်ရာလောက်တော့ ကျွန်တော် အရှုံးခံနိုင်ပါတယ်"

မစ္စတာကေလာဒါက ပြောသည် ။

"ချွတ်ပြလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူကြိုက်သလောက် ကြည့်စမ်းပါစေ"

မစ္စရမ်ဆေးသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည် ။ မစ္စရမ်ဆေးသည် ပုလဲပုတီးကို လက်ဖြင့် စမ်းနေသည် ။

"ချွတ်လို့ မရဘူးရှင်၊ မစ္စတာကေလာဒါအနေနဲ့ ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကိုပဲ လက်ခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုခုတော့ ကြုံရတော့မည်ဟု ရုတ်တရက် ထင်လိုက်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ ကြားထဲတွင် ဘာဝင်ပြောရမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမရပါ။

ရမ်ဆေးသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။

"ပေးကွာ၊ ဒီလိုဆို ကိုယ်ဖြုတ်ပေးမယ်"

သူက ပုလဲပုတီးကို မစ္စတာကေလာဒါလက်သို့ ပေးလိုက်ပါသည် ။ မစ္စတာကေလာဒါက သူ့အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ကို

ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပုလဲပုတီးကို သေချာကြည့်နေပါသည် ။ သူ၏ ချောမွေ့ညိုမှောင်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အောင်မြင်သော အပြုံးတစ် ခု တဖြည်းဖြည်း ယှက်သန်း လာပါသည် ။ ထို့နောက် ပုလဲပုတီးကို ပြန် ပေးလိုက်ပါသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြင်ပါသည် ။ ထိုစဉ် မစ္စ ရမ်ဆေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည် ။ မစ္စရမ်ဆေး မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက် ရှိကာ မူးမေ့လဲကျသွားမည့်ပုံ ပေါ်နေပါသည် ။ မစ္စရမ် ဆေးသည် ပြုံးကျယ်၍ မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် မစ္စတာ ကေလာဒါကို ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်နေပါသည် ။ ထိုမျက်လုံးများ ထဲတွင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် အကြည့် ပါနေပါသည် ။ သူ ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ သိသာလွန်းသဖြင့် သူ့ယောက်ျား သတိမထားမိသည် ကိုပင် ကျွန်တော် အံ့ဩရပါသေးသည် ။

မစ္စတာကေလာဒါမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်နေပါသည် ။ သူ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးလည်း နီရဲသွားပါသည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အား သင့်နေဟန် တူပါသည် ။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်၊ ဒီပုလဲက တော်တော် ကောင်းတဲ့ ပုလဲတုဗျ၊ ကျွန်တော့်မှန်ဘီလူးနဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် တော့ အစစ်မဟုတ်မှန်းတော့ သိလိုက်သလိုလိုပဲ၊ ဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာတန် လောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တော့ ထင်လိုက်မိသား"

သူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ဒေါ်လာတစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ရမ်ဆေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ရမ်ဆေးက ဒေါ်လာတစ်ရာတန်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း

"နောင် ဒီလိုသေချာပေါက် မပြောဖို့ ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်

တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ"

မစ္စတာကေလာဒါ၏ လက်များ တုန်နေသည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ထိုသတင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘောပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် မစ္စတာ ကေလာဒါသည် ညစာစားပွဲတွင် အလှောင်ခံနေရပါသည်။ ကိုဖိုးသိ၏ အဖြစ်သည် ရယ်စရာ ပြက်လုံးတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စရမ်ဆေးမှာ မူ ခေါင်းကိုက်သည် ဟု ဆိုကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းမလာဘဲ အခန်းထဲတွင် နားနေပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီး မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေပါသည်။ မစ္စတာ ကေလာဒါမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲရင်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖွာနေပါသည်။ ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ တရှပ်ရှပ် အသံကြားရပြီး တံခါးအောက်မှ စာအိတ်တစ်အိတ် ထိုးထည့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်ပါသည်။ အပြင်တွင် မည်သူမျှမရှိပါ။ စာအိတ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မစ္စတာ ကေလာဒါထံ လိပ်စာတပ်ထားပါသည်။ အမည်ကို စာလုံးကြီးများ ဖြင့်ရေးထား ပါသည်။ ကျွန်တော်က စာအိတ်ကို မစ္စတာကေလာဒါကို ပေးလိုက်ပါသည်။

"ဘယ်သူ့ဆီကလဲဗျ၊ အလို"

စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် စာကိုမတွေ့ရပါ။ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် တစ်ရွက်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူမျက်နှာမှာ နီရဲနေပါသည်။ သူသည် စာအိတ်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး စက္ကူစုတ်ကလေးများကို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးပါသည်။

"ဒီစက္ကူစုတ်ကလေးတွေကို နံရံပေါက်ကနေ အပြင်ကို ပစ်ချပေးပါလားဗျာ"

ကျွန်တော်က သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"နှပ်ပစ်ခံရတာကို ဘယ်သူမှ လူသိမခံချင်ဘူးပေါ့ဗျာ" ဟု သူက ပြောပါသည်။ ။

"ဘာလဲ ပုလဲတွေက အစစ်တွေလား"

"ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောကလေး ရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ကိုဘေးမှာ နေပြီး ကိုယ့်မိန်းမကို နယူးယောက်မှာ တစ်နှစ်လုံး ဘယ်ခွဲထားပစ်ခဲ့မလဲဗျာ"

ထိုအချိန်တွင် မူ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို မနှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ သူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် စက္ကူကို စာအုပ်ကြားထဲသို့ တယုတယ ညှပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ W.Somerset Maugham ၏ Mr.Know-All ကို ပြန်သည်။ ။

၁၉၉၄၊ တနင်္သာရီတိုင်းမဂ္ဂဇင်း

သူတို့ ပေးသောမြေ

သစ်ပင်တစ်ပင်၊ သစ်ရိပ်တစ်ရိပ်၊ သစ်စေ့တစ်စေ့နှင့် သစ်မြစ်တစ်မြစ်ကိုပင် မမြင်ရဘဲ အချိန်တော်တော်ကြာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ခွေးဟောင်သံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိသော လမ်းမတစ်လျှောက်အတိုင်း လာခဲ့၍ တစ်ဝက်လောက် ရောက်သည့်အခါတွင် မူ ရိုးကလေးများ၊ လျှို့ ကလေးများ၊ ချောင်းခြောက်များ သာရှိသည့် ဤမြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီး အဆုံးတွင် မြို့ရွာ၊ အိမ်ခြေဆို၍ ရှိမှ ရှိဦးမည်လားဟု ပင် ကျွန်တော်တို့ သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။ ။ သို့ရာတွင် အရာတစ်ခုတော့ ရှိပါသေး၏။ ယင်းမှာ ရွာတစ်ရွာဖြစ်လေသည်။ ။ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရပြီးနောက် မီးခိုးနံ့သည် လေထဲတွင် မျောပါလာသည်။ ။ ထိုအရာများကြောင့်ပင် လူနေအိမ်ခြေနှင့် နီး လာပြီဟု သိလာရကာ ကျွန်တော်တို့ အားတက်သွားသည်။ ။

သို့ရာတွင် ရွာမှာ အဝေးကြီးရှိသေးသည်။ ။ ရွာနှင့်နီးသည် ဟု ထင်ရခြင်းမှာ လေက ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို စုန်တိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် အရုဏ်တက်ချိန်ကတည်းက ခြေကျင်ခရီး နှင်

လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ယခု ညနေလေးနာရီထိုးနေပြီ။ တစ်ယောက်
က ကောင်းကင်ကို မော့လိုက်ပြီး နေလုံးကြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရာသို့
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်း "လေးနာရီလောက်တော့ရှိပြီ" ဟု ပြောလိုက်သ
ည်။ ။

ထိုတစ်ယောက်မှာ မယ်လီတန်ဖြစ်သည်။ ။ သူနှင့်အတူ ဖော်စတီနို၊
အက်စတီဘန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပါလာကြသည်။ ။ စုစုပေါင်း လေးယောက်
ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် ရေတွက်ကြည့်သည်။ ။ နှစ်ယောက်က ရှေ့က။
အခြားနှစ်ယောက်က နောက်က။ နောက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် လို
က်သည့်အခါတွင် တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရ။ "လက်စသတ်တော့ တို့ လေး
ယောက်တည်းပါလား" ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြောမိသည်။ ။ လွန်ခဲ့သ
ည့်အချိန် မနက် ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တုန်းကမူ ကျွန်တော်တို့ အား
လုံးစုစုပေါင်း လူနှစ်ဆယ်လောက် ရှိခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင်
တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ လေး
ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။

"မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်"

ဖော်စတီနိုကပြော၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် ကောင်းကင်သို့မော့ကာ ကျွန်တော်တို့
ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်း သွားကြသော တိမ်တိုက်ညိုညိုများကို
ကြည့်မိကြသည်။ ။ "ရွာနိုင်တယ်"ဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးမိကြသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားနေသည့် အကြောင်းကို ဖွင့်၍ တော့
မပြောမိကြ။ ။ အချိန်တော်တော် ကြာကတည်းက စကားပြောချင်စိတ် ကု
န်သွားခဲ့ကြသည်။ ။ အပူရှိန်ကြောင့် စကားပြောချင်စိတ် ကုန်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။ ။ အခြားနေရာတွင် ဆိုလျှင် စကားတွေဖောင်လောက်အောင်

ပြောကောင်း ပြောမိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဤနေရာတွင် ကား ပင်ပန်းသည့်အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန် စကားပြောမိလျှင် စကား လုံးများ သည် အပြင်မှ အရှိန်ကြောင့် ပူလောင်ကာ လျှာပေါ်မှာ ပင် ခြောက်သွားပြီး မောဟိုက်သံသာ ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ဤနေရာသည် ဤသို့သော နေရာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ စကားမပြောချင်ကြပါ။

ကြီးမားသော မိုးပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ကျလာကာ မြေကြီးပေါ်တွင် အခွက်ကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တံတွေးကွက်ကြီး တစ်ကွက်လို ဖြစ်နေပါသည်။ အပေါ်မှ ကျလာသည့် အရာဆို၍ ထိုမိုးပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်သာ ရှိပါသည်။ နောက်ထပ် ကျလာလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မော့ကြည့်မိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ပေါက်မျှ ကျမလာတော့ပြီ။ မိုးရွာမည်မထင်တော့ပါ။ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိုးတိမ်များ သည် လျင်မြန်သည့်အရှိန်ဖြင့် အဝေးသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ။ ရွာဘက်မှ တိုက်လာသောလေသည် မိုးတိမ်တို့ နှင့် ထိတွေ့ကာ သူတို့ကို တောင်တန်းများ ၏ အရိပ်ပြာပြာများ ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ။ မှား၍ ကျလာသော မိုးပေါက်သည် မြေကြီး၏ ဝါးမျိုစားသောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးနောက် မြေကြီး၏ ရေဆာလောင် ငတ်မွတ်မှုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

သည် မျှလောက် ကျယ်ပြန့်သည့် လွင်ပြင်ကြီးကို ဘယ်သူကများ ဖန်ဆင်းခဲ့ပါလိမ့်။ ဘာအတွက်ကြောင့်များ ဖန်ဆင်းခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့ သည် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် မိုးအရွာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မိုးက မရွာပါ။ ။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်

င် ကျွန်တော်တို့ သည် လာခဲ့သည့် အကွာအဝေးထက် ဝေးသောခရီးကို ဆက်သွားနေကြသည် ဟု ထင်လာ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ထင်လာ၏။ မိုးရွာခဲ့လျှင်မူ ထိုသို့ ထင်ချင်မှ ထင်မိပေလိမ့်မည်။ ယခု အရွယ်ရောက်လာခဲ့သည် အထိ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် မိုးရွာသည် ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ပါ။ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာချသည် ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။

မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးသည် အသုံးကျသည့်အရာ မဟုတ်ပါ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် ယုန်တွေလည်း မရှိပါ။ ငှက်တွေလည်း မရှိပါ။ ဘာမျှ မရှိပါ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ဆူးပင်များ နှင့် ညှိုးခြောက်နေသော မြက်ပင်များကြားမှ လူသွားလမ်းကလေး တစ်လမ်းတလေသာ ရှိပါသည်။ ထိုအရာများမှ လွဲလျှင် အခြားဘာမျှ မရှိပါ။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည် ။ ခြေကျင်သွားနေသည့် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ရှိနေသေးသည် ။ ယခင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ သည် မြင်းဖြင့် ခရီးသွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လွယ်ထားခဲ့ကြသည် ။ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့ သည် ရိုင်ဖယ်များကိုပင် လွယ်ထားခြင်း မရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို သူတို့ ယူသွားသည့်အခါတွင် သူတို့ သည် မှန်သောအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် တစ်လျှောက်လုံး ယူဆထားခဲ့သည် ။ သည် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လက်နက်ကိုင်၍ သွားလာရသည် မှာ အန္တရာယ်များ လွန်းသည် ။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွယ်ထားသည် ကို မြင်လျှင် သူတို့ သည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် မြင်းများကမူ ပြဿနာတစ်မျိုးဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တွင် သာ မြင်းတွေ ပါလာခဲ့လျှင် ကျွန်

တော်တို့ သည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် စိမ်းနေသော မြစ်ရေကို သောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပြည့်ဖောင်းနေသော ဝမ်းဗိုက်များ ဖြင့် ညနေစာအ မိ ရွာထဲသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း မြင်းစီး၍ သာလာခဲ့လျှင် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ညစာစား၍ ပင် ပြီးလောက်ပြီ။ သို့ ရာတွင် သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ ရိုင်ဖယ်များ နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ မြင်းများကိုလည်း ယူသွားခဲ့ကြသည် ။

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်မိ သည် ။ မျှော်မဆုံးနိုင်သည့် လွင်ပြင်ကြီးပါတကား။ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ရ ပ်တန့်တားဆီးမည့် အရာဟူ၍ မရှိသဖြင့် မျက်လုံးများ သည် ချော်လဲသွားကြသည် ။ ကင်းလိပ်လျှောညို အချို့သာလျှင် တွင်းမှ နေ၍ ခေါင်းပြု ကြည့်နေကြသည် ။ ခြစ်တောက်နေသည့် နေမင်းကိုတွေ့သ ည် နှင့် သူတို့ သည် လည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံး၏ ပါးလျားသော အရိပ် ထဲသို့ ပုန်းခိုနားနေရန် ထွက်ပြေးသွားကြသည် ။ သို့ရာတွင် ဒီနေရာတွ င် အလုပ်လုပ်ရန် လာကြသည့် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ မည်သို့နည်း။ နေမင်း ၏ အပူရှိန် မှ အေးမြသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ မျိုးစေ့များကို စိုက်ပျိုးရန်အတွက် အနာဖေးလို ဖြစ် နေသည့် ဤမြေကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ပေးရသနည်း။

"ဒီနေရာကနေပြီး ရွာအထိ မင်းတို့ ပိုင်တယ်"

သူတို့ ကပြောကြသည် ။

"လွင်ပြင်ကြီးလား"

ကျွန်တော်တို့ က မေးကြသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ လွင်ပြင်ကြီး၊ လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး"

ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သောအရာမှာ လွင်ပြင်ကြီးမဟုတ်ဟု ပြောရန် စကားလုံးတွေ လျှာဖျားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သော နေရာမှာ မြစ်နားတွင် ဖြစ်သည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြက်ခင်းတွေရှိသည်။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ နှင့် မြက်ခင်းများ ရှိပြီး မြေကလည်းကောင်းသည်။ လွင်ပြင်ဟု ခေါ်သော နွားသားရေချပ်ကြီးမဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောခွင့်မပေးပါ။ ကိုယ်စားလှယ်သည် ကျွန်တော်တို့ နှင့် စကား ပြောရန် လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲသို့ စာရွက်များကို လှမ်းပေးရင်း...

"ဒီလောက်များ တဲ့ မြေတွေကို ပေးလို့ အလန့်တကြားလည်း ဖြစ်မသွားနဲ့ နော်" ဟု ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ လွင်ပြင်ကြီးက..."

"နည်းတဲ့ မြေတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဧကထောင်ပေါင်းများ စွာ ရှိတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ရေမရှိဘူးခင်ဗျ၊ ရေကသောက်ဖို့ တောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

"မိုးမုန်တိုင်းတွေ ရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားတို့ ကို ဆည်မြောင်းတွေ သွယ်ထားတဲ့ မြေတွေကိုပေးမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့ လဲ။ မိုးရွာလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သီးနှံတွေလည်း မြေကြီးထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သလို ပေါ်လာမှာ ပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမြေက ခြောက်သွေ့ပြီး ပြိုကျနေတယ်။ ဒီလိုလွင်ပြင်ကြီးထဲက မြေမှာ လယ်သွားထွန်ရင် ထွန်သွားက ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တွေထဲမှာ ဘယ်နှယ်လုပ် နစ်သွားနိုင်မှာ လဲ။ မျိုးစေ့စိုက်နိုင်

အောင် ပေါက်ပြားနဲ့ ကျင်းတူးရမယ်။ ဒီလိုကျင်းတူးပြီး စိုက်တာတောင် ပေါက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ စိုက်လို့ ကတော့ ဘာသီးနှံမှ ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့် အဲဒီအကြောင်းကို စာနဲ့ ရေးတင်ပါ။ ကဲ၊ ဒါပဲ၊ သွားကြတော့ ။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ရမှာ က မြေကြီးကို တိုက်ခိုက်ရမှာ ။ မြေကြီးပေးတဲ့ အစိုးရကို တိုက်ခိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"နေပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကို ဘာမှ ဆန့်ကျင်မပြောပါဘူး။ လွင်ပြင်ကြီးကို ပြောနေတာပါ။ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတဲ့ အရာကို သွားပြီး တိုက်ခိုက်နေဖို့ လည်း မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာက မြေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦးခင်ဗျာ။ အစကနေ ပြန်ပြောပါရစေ"

သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်တော်တို့ စကားကို နားမထောင်ချင်ပါ။

သို့ဖြင့် သူတို့ သည် ထိုမြေကို ကျွန်တော်တို့ ကို ပေးပါသည် ။ ထိုပူပြင်းသည့် ထိုမြေ ပန်းကန်ပြားကြီးပေါ်တွင် မျိုးစေ့အချို့ကို စိုက်ပျိုးစေချင်ပါသည် ။ ထိုမျိုးစေ့မှ အပင်၊ အညှောက်တို့ ပေါက်လာစေချင်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ဤမြေပေါ်တွင် ဘာပင်မျှ ပေါက်လာမည်မဟုတ်ပါ။ လင်းတမျှား ပင် လာနားမည်မဟုတ်ပါ။ လင်းတမျှား သည် ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးတွင် ပျံဝဲကာ ဘာမျှမရှိသော ဖြူဖွေးမာကျောသည့် ဤကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှ ဝေးရာသို့ ပျံသန်းသွား ကြမည်သာ ဖြစ်သည် ။

"ဒါဟာ သူတို့ ပေးတဲ့ မြေပဲကွ"

မယ်လီတန်က ပြောသည် ။

"ဟုတ်လား"

ဖော်စတီနီက မေးသည်။ ။

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောပါ။

"မယ်လီတန်ဆိုတဲ့ လူက ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မစဉ်းစားဘဲကိုး။ နေပူလွန်းလို့ ပါးစပ်က တွေ့ကရာတွေကို ပြောနေတာဖြစ်မှာပဲ။ နေပူရှိန်က ဦးထုပ်ကိုဖောက်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားဟန်တူတယ်။ ဒီလိုကြောင့် ဒီစကားမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာပြောပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့ ကို ဘယ်လိုမြေမျိုးတွေ ပေးတာလဲ မယ်လီတန်ရယ်။ ဒီမှာ လေတောင်မှ ကောင်းကောင်း မတိုက်ဘူးထင်တယ်" ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ တွေးနေသည်။ ။

"ငါကတော့ တခြားဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးကွာ။ ဒီမြေပေါ်မှာ မြင်းတွေကို ကျင့်ရတော့မှာပဲ" ဟု မယ်လီတန်က ပြောသည်။ ။

"ဘယ်ကမြင်းတွေလဲဗျ" ဟု အက်စတီဘန်က မေးသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အက်စတီဘန်ကို သေသေချာချာမကြည့် သတိမပြုခဲ့ဘူးပါ။ ယခု သူ စကားပြောနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။ ။ သူသည် ဝမ်းဗိုက်ကို ဖုံးမိသည် အထိ ပွယောင်းသည့် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ သူ့အင်္ကျီအောက်တွင် ကြက်မတစ်ကောင်၏ ခေါင်းနှင့်တူသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ။

"အက်စတီဘန်။ ဒီကြက်ကို ဘယ်ကယူလာတာလဲ"

"ကျွန်တော့်ကြက်ပါ"

"တို့ ထွက်လာတုန်းက မင်းမှာ ကြက်မပါလာပါဘူး။ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ"

"ဝယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ခြံက ယူလာတာပါ"

"ဒါဖြင့် ဟင်းလျာကလေး ဘာလေးရအောင် လိုလိုမယ်မယ် ယူလာတာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးဖို့ ယူလာတာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်သူအစာကျွေးမှာ လဲ။ ခရီးသွားရင် ဒီလိုပဲ ယူလာနေကျပဲ"

"အင်္ကျီထဲထည့်လာရင် မွန်းနေမှာ ပေါ့။ လေကလေး ဘာလေးရအောင် အပြင်ကို ထုတ်ယူခဲ့ပေါ့"

အက်စတီဘန်သည် ကြက်ကို အင်္ကျီအပြင်သို့ထုတ်ပြီး ပိုက်လာသည် ။ ကြက်ပါးစပ်ကိုလည်း အာပူပေးသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်လေးတစ်ခုနားကို ရောက်တော့မယ်" ဟု သူက ပြောသည် ။ အက်စတီဘန် ပြောနေသည့်စကားများကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မကြားတော့ပါ။ လျှို့ဝှက်သို့ဆင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ လာခဲ့ကြပါ သည် ။ အက်စတီဘန်မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြစ်ပါသည် ။ သူသည် ကြက်ကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှ ပူးကိုင်ကာ ဇောက်ထိုးဆွဲလာပါသည် ။ ကြက်ကို ကျောက်ဆောင်များ နှင့် မရိုက်မိအောင် လက်ဖြင့် ယမ်းဆွဲလာပါသည် ။

လျှို့ဝှက်သို့ ဆင်း လာလေလေ မြေသည် ကောင်း လာလေလေ ဖြစ်ပါသည် ။ လားတန်းကြီး တစ်တန်းနောက်တွင် ဖုန်တွေ ထကျန်ရစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ သွားရာနောက်တွင် ဖုန်တွေ ထကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်တွေတင်နေသည် ကို ကျွန်တော်တို့ သဘောကျပါသည် ။ ဖုန်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်ပါသည် ။ မာကျောသည့် လွင်ပြင်ကြီးတစ်လျှောက် ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော် ခြေကျင်

လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် ဖုန်တွေထဲတွင် သွားနေရသည် ကို သဘောကျနေကြပါသည်။ ။ မြေကြီး၏ အရသာကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာနေကြပါသည်။ ။

မြစ်၏ အထက် စိမ်းသော ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ အထက်တွင် တောကြက်တွေ လူးလာပျံသန်းနေကြပါသည်။ ။ ထိုအရာများ သည် ကျွန်တော်တို့ သဘောကျသည့်အရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရပါသည်။ ။ ရွာဘက်မှ လေသည် လျှို့ဝှက်တစ်လျှောက်အတိုင်း တိုက်ခတ်လာသဖြင့် လျှို့ဝှက်တွင် ခွေးဟောင်သံများ ဖြင့် ဆူညံနေပါသည်။ ။

ရွာစွန့်က အိမ်တစ်အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ အက်စတီဘန်က သူ့ကြက်ကို လက်ထဲတွင် ပြန်ပိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးများကိုလည်း ဖြည်လိုက်ပါသည်။ ။ ထုံကျင်နေသော ကြက်ခြေထောက်ကို အထုံသက်သာသွားစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူနှင့် သူ့ကြက်သည် မယ်ဇလီပင်များ နောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ။

"ကျုပ်တော့ ဒီနေရာမှာ ပဲ နေရစ်ခဲ့တော့မယ်" ဟု အက်စတီဘန်က ပြောပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အတွက် သူတို့ ပေးသောမြေသည် နောက်ဘက်တွင် ရှိပါသည်။ ။

ကိုပြန်သည်။ ။

ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၄၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း။

နေ့လယ်စာ

သူမကို ဇာတ်ရုံထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည် ။ သူမက လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် အားလပ်ချိန် ပေးသည့်အခါတွင် သူမဘေးက လွတ်နေသောခုံတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့ကြသည် မှာ တော်တော်ကြာပြီ။ သူမ၏ နာမည်ကိုသာ မကြားရလျှင် သူမကို ကောင်းကောင်း ပင် မှတ်မိတော့မည် မထင်ပါ။ သူမကမူ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပါသည် ။

"ကျွန်မတို့ တစ်တွေ မတွေ့ကြတာ တော်တော်ကြာပြီနော်။ အချိန်များ ကုန်လွယ်လိုက်တာ။ ဘာလိုလိုနဲ့ အသက်တွေ တော်တော်ကြီးလာကြပြီ။ ကျွန်မနဲ့ စတွေ့တာကို မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းက ရှင်က နေ့လယ်စာစားဖို့ ဖိတ်တယ်လေ"

ကျွန်တော်မှတ်မိပါသလား။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်သည် ပါရီတွင် နေနေ၏။ သုသာန်တစ်ခုကို မျက်နှာမူနေသည့် လက်တင်ရပ်ကွက်က အခန်းကလေးတစ်ခန်းကို ကျွန်တော်ငှားနေသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် အနိုင်နိုင်ရှာဖွေ စားသောက်နေရသည့်အချိန် ဖြစ်၏။ သူမက ကျွန်တော့်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို

ဖတ်ပြီး ထိုစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာပြန်သည်။ သူမထံမှ နောက် စာတစ်စောင်ရောက်လာကာ ပါရီသို့ သူဖြတ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါရီတွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီး စကားစမြည် ပြောချင်းကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။ သို့ရာတွင် သူမမှာ အချိန်သိပ်မရှိပါ။ သူ အားသည့်အချိန်မှာ ကြာသပတေးနေ့ တစ်နေ့သာ ရှိပါသည်။ သူမသည် ထိုနေ့မနက်ပိုင်းတွင် လတ်ဇင်ဘတ်ဥယျာဉ်တွင် လျှောက်ကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဖွိုင်းယော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင် နေ့လယ်စာ ကျွေးစေလိုကြောင်းဖြင့် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမမှာ အချိန်သိပ်မရှိပါ။ သူမ၏ စာကြောင့် သွေးကြီးသွားပါသည်။ ထို့ပြင် ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းဖြစ်သဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငြင်းဆန်ရကောင်းမှန်း မသိသေးပါ။ (စကားစပ်မိ၍ ပြောရလျှင် အချို့ယောက်ျားများမှာ အသက်တော်တော်ကြီးမှ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုလိုသည့်စကားကို နားလည် သဘောပေါက်ပါသည်။) ကျွန်တော့်တွင် လကုန်အထိ သုံးရန် ငွေရှစ်ဆယ်လောက် ကျန်ပါသေးသည်။ သင့်တင့် မျှတသော နေ့လယ်စာကိုစားလျှင် ဆယ့်ငါးဖရန်လောက်သာ ကုန်ပါလိမ့်မည်။ နောက်နှစ်ပတ်လောက် ကော်ဖီမသောက်ဘဲ ချွေတာလိုက်လျှင် သည် လောက်တော့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လာမည့်ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတွင် ဖွိုင်းယော့ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် တွေ့မည်ဟု စာပြန်လိုက်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော် ထင်သလောက် နုပျိုခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ထက် ခန့်ညားသည့်ဘက်သို့ ရောက်နေပါသည်။ တကယ်တော့ သူမသ

ည် လည်း အသက်လေးဆယ်တွင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။ (ထိုအရွယ်သည် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အရွယ် ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် မြင်မြင်ချင်း ရူးမူး လောက်သည့် အရွယ်မျိုးတော့မဟုတ်ပါ။) သူမကို ကြည့်ရသည် မှာ သွားတွေအများကြီး ပိုရှိနေသည် ဟု ထင်ရပါသည် ။ သွားများက ဖြူဖွေကြီးမားပြီး ညီနေပါသည် ။ သူမသည် စကားလည်း များ ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောမည်ထင်သဖြင့် ကျွန်တော်က လည်း ဂရုတစိုက် နားထောင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ထားပါသည် ။

စားသောက်ဖွယ်စာရင်းကို ယူလာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ချွေးပြန်သွားပါသည် ။ ဈေးနှုန်းမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည် ထက် အများကြီး ပိုပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူမကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ။

"ကျွန်မက နေ့လယ်စာဆိုရင် သိပ်စားတာ မဟုတ်ဘူး "

"အို ရပါတယ်၊ စားနိုင်သလောက်ပေါ့" ကျွန်တော်က ရက်ရောစွာ ဖြေပါသည် ။

"စားလည်း တစ်မယ်လောက်ပဲစားတာပါ။ ခုခေတ်မှာ လူတွေက သိပ်စားကြတာပဲနော်။ ကျွန်မကတော့ ငါးလောက်ပဲ စားတာပါ။ ဒီမှာ ပင်လယ်ငါးသလောက် ရသလား မသိဘူး"

ထိုအချိန်မှာ ပင်လယ်ငါးသလောက် မပေါ်သေးပါ။ ထို့ပြင် စားသောက်ဖွယ် စာရင်းထဲတွင် လည်း မပါပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ငါးသလောက် ရမလားဟု ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို မေးလိုက်ပါသည် ။ ယခုပင် ပင်လယ်ငါးသလောက်တွေ ရောက်လာကြောင်း၊ ယခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ပေါ်ဦးပေါ်ဖူး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည် ။ ကျွန်တော်က ဧည့်သည် အတွက် မှာ လိုက်ပါသည် ။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ပွဲ မလာခင် တစ်ခုခု

စားမလားဟု စားပွဲထိုးကမေး၏။

"ဟင့်အင်း၊ တစ်မျိုးလောက်ပဲ စားတာပါ။ အင်း ကားဗီးယား(ငါးဥ) မရှိရင် ပေါ့လေ။ ကားဗီးယားရှိရင်တော့ စားတယ်"

ကျွန်တော် အသက်ရှူမှားသွား၏။ ကားဗီးယားကို ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုလည်း ပြော၍ မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ကားဗီးယားရှိလျှင် ယူခဲ့ရန် စားပွဲထိုးကို ခပ်တည်တည် မှာ လိုက်၏။ ကျွန်တော်က စားသောက်ဖွယ်စာရင်းတွင် ဈေးအချို့ဆုံးသော အစားအစာကို မှာ သည် ။ ယင်းမှာ မာတင်ချော့ (အမဲကြော်) ဖြစ်သည် ။

သူမက

"အမှန်ကတော့ ရှင် အမဲသားစားဖို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒီလောက်ဝဝ စားထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာ လဲ။ ကျွန်မကတော့ ဗိုက်ကို တင်းနေအောင် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး"

ထို့နောက် ယမကာကိစ္စသို့ ရောက်လာသည် ။

"နဲ့လယ်စာစားရင် ကျွန်မဘာမှ သောက်လေ့မရှိပါဘူး"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်အကျင့်မရှိဘူး" ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်ပြောသည့် စကားကို မကြားသည့်နှယ် သူမက ပြော၏။

"အဲ ဝိုင်အဖြူလောက်တော့ သောက်တာပေါ့လေ။ ပြင်သစ်ဝိုင်အဖြူက တော်တော်ကောင်းတယ်။ မူးလည်း မမူးဘူး။ အစာကြေလွယ်တယ်"

"ဘာသောက်မလဲဟင်"

ကျွန်တော်က ယခုတိုင် ဖော်ရွေနေပါသေးသည် ။ သို့ရာတွင် အာ

တော့မသွက်တော့ပါ။

သူမက ဖြူဖွေးသောသွားများ ဖွေးကနဲပေါ်အောင် ပြုံးပြကာ

"ဆရာဝန်ကတော့ ကျွန်မကို ရှိန်ပိန်ပဲ သောက်ရမယ်တဲ့ "

ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။ ကျွန်တော်က ပုလင်းတစ်ဝက်မှာ လိုက်၏ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်က ရှိန်ပိန်ကို လုံးဝ မသောက်ရဟု တားမြစ်ထားကြောင်းကိုလည်း အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည် ။

"ဒီလိုဆို ရှင်ဘာသောက်မလဲ"

"ရေပဲသောက်မယ်"

သူမသည် ကားဗီးယားကိုလည်း စား၏။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ကိုလည်း စားပါသည် ။ သူမသည် အနုပညာ၊ စာပေနှင့် ဂီတအကြောင်းကို ဖောင်လောက်အောင်ပြောနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ တော့ စားသောက်ပွဲ ကျသင့်ငွေစောင့်ရင်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်တော်မှာ ထားသည့် မာတင်ချော့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဝေဖန်ပါတော့သည် ။

"ရှင်က နေ့လယ်စာ စားတာ သိပ်များ တာပဲနော်။ ဒီလောက် ဗိုက်တင်းအောင် စားတာဟာ မှားတာလို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မလို စားပါလား၊ တစ်မျိုးတည်းလေ။ အဲလိုစားရင် ဒီထက်နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းမှာ "

"ကျွန်တော်လည်း တစ်မျိုးတည်း စားမလို့ ပါ" စားပွဲထိုးက စားသောက်ဖွယ်စာရင်းကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာစဉ် ကျွန်တော်ကပြောသည် ။

သူမက စားပွဲထိုးကို ဟန်ပါပါဖြင့် လက်ခါပြလိုက်၏။

"ဟင့်အင်း၊ နေ့လယ်စာကို ကျွန်မက သိပ်စားတာ မဟုတ်ဘူး ။ တို့ ကာပင့်ကာလောက်ပဲ စားတာ။ ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ၊ ဒါတောင် ဒီလောက်စားချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး ။ စကားပြောရအောင်သာ စားတာ၊ ဒီထက် ဘယ်ပိုစားနိုင်မှာလဲ၊ ကညွတ်တွေပေါ်တုန်း ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ပါရီရောက်လျက်သားနဲ့ ကညွတ်တစ်ပွဲလောက် ကောင်းကောင်း မစားရတာ နာတာပဲ"

ကျွန်တော် အသက်ရှူမှားသွားပြန်ပါသည် ။ ဈေးဆိုင်များ တွင် ကညွတ်တွေ ပေါမှ ပေါ တွေ့ခဲ့ပါသည် ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်လည်း ဈေးကြီးပါသည် ။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ကညွတ်ကို မြင်ရုံဖြင့် သွားရည်ကျနေတတ်ပါသည် ။

"ဟေ့၊ မင်းတို့ ဆီမှာ ကညွတ်ကောင်းကောင်း ရသလားကွ၊ ဒီက အစမက မေးနေတယ်" ဟု ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းမေး၏။

ဘုရားသိကြားမလို့ မရှိပါစေနှင့်ဟု ကျွန်တော် ကျိတ်ဆုတောင်းနေပါသည် ။ စားပွဲထိုး၏ မျက်နှာပြားပြားကြီးပေါ်တွင် အားရပါးရပြုံးလိုက်သော အပြုံးပေါ်လာပါသည် ။ ကညွတ်တွေ လတ်ဆတ်ကြောင်း၊ ထွားကြောင်း၊ နုကြောင်း၊ အလွန်ကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဧည့်သည် က သက်ပြင်းချလိုက်ကာ

"ကျွန်မသိပ်တော့ မဆာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဒီလောက်စားစေချင်ရင်လည်း စားရတာပေါ့လေ"

ကျွန်တော်က ကညွတ်တစ်ပွဲ မှာ လိုက်သည် ။

"ရှင်ကော မစားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က ကညွတ်မကြိုက်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ တချို့က မကြိုက်ကြဘူး။ ရှင်ကတော့ အသားချည်း စားနေတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ဘယ်ကြိုက်တော့မလဲ။ ခံတွင်းက ပျက်သွားပြီပေါ့"

ကညွတ်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြပါသည် ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ယောက်ယတ်ခတ်နေပါသည် ။ ပြဿနာက လကုန်အထိ ဘယ်လောက် ကျန်မလဲဆိုသည့် ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းနိုင်မရှင်းနိုင်ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ပါသည် ။ ပိုက်ဆံမလောက်၍ ဧည့်သည်ဆီက ချေးရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လဲသေဖို့ ပဲ ကောင်းပါတော့သည် ။ ထိုသို့ ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိသည် ကို ကျွန်တော် သိပါသည် ။ ဘီလ်ရောက်လာ၍ ငွေလိုနေလျှင် အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်ပြီး အလန့်တကြားအော်ကာ ခါးပိုက်နှိုက်သွားပြီဟု ပြောရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည် ။ ဘီလ်ရှင်းရန် သူမတွင်လည်း ပိုက်ဆံ မပါဟု ဆိုခဲ့လျှင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်နာရီကို ချွတ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်မှ လာရွေးမည်ဟု ပြောရုံသာ ရှိပါတော့သည် ။

ကညွတ်ပွဲရောက်လာပါသည် ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကညွတ်ထွားထွားကြီးတွေ၊ အရည်ကလည်း ရွမ်းလို့ ၊ စားချင်စရာ။ ထောပတ်နှင့် ကြော်ထားသဖြင့် ထောပတ်နဲ့ သင်းကာ ကျွန်တော့်နှာဝကို ကလူ၏ သို့မှူ၏ သို့ လုပ်နေကြပါသည် ။ ဆီးဟိုက်တို့ ၏ လှူဖွယ်ဟင်းလျာနဲ့တို့ က ဂျီဟိုဝါ၏ နှာဝကို ကလူ၏ သို့ မှူ၏ သို့ လုပ်နေကြသကဲ့သို့ ရှိပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် ကညွတ်တွေကို အားရပါးရ မျှီဆို့နေသည့် သူမကို ကြည့်နေပါသည် ။ ပါးစပ်ကမူ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဘော်လကန်ဒေသက အရေးအခင်းအကြောင်းများကို ပြောပြနေပါသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် မရွှေ့ချော သုံးဆောင်၍ ပြီးသွားပါသည် ။

"ကော်ဖီလား" ကျွန်တော်က မေးသည်။

"ကောင်းသားပဲ၊ ကော်ဖီနဲ့ အိုက်စကရင်ဆိုရင် တော်ပြီပေါ့"

ယခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမျှမပူတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီနှင့် သူမအတွက် အိုက်စကရင်နှင့် ကော်ဖီ မှာ လိုက်ပါသည်။

သူမက အိုက်စကရင်ကို မြို့ရင်း

"ကျွန်မ အယူအဆတစ်ခုတော့ ရှိတယ်သိလား။ အစာစားပြီးလို့ စားပွဲကထရင် နောက်ထပ် စားနိုင်အောင် ဗိုက်ကို ချောင်ချောင် ထားရမယ်"

"ဆာတုန်းပဲလား" ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ယဲ့ယဲ့အသံဖြင့် မေး၏။

"ဟင့်အင်း မဆာတော့ပါဘူး၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်မက နေ့လယ်စာကို ဟိုတ်တိပက်တိ စားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်မြင်သားပဲ၊ မနက်မှာ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မစားဘဲ ညစာပဲစားတာ။ နေ့လယ်စာ စားရင်လည်း တစ်မယ်လောက်ပဲ စားတာ။ ရှင့်အတွက် ပြောတာပါ"

"ဪ ဟုတ်လား"

ထိုနောက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ကော်ဖီစောင့်နေစဉ် ဟန်ဆောင်ထားသည့် မျက်နှာပေါ်တွင် အောက်ကျို့သည့် အပြုံးကို ပြုံးလာသည့် စားပွဲထိုးမှူးသည် မက်မုံသီးကြီးကြီးတွေ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကို ယူလာပါသည်။ မက်မုံသီးကြီးများမှာ အပျိုမကလေးလို နီရဲနေပါသည်။ အီတလီရှုခင်း၏ အသွေးအရောင်မျိုးတောက်နေပါသည်။ နေစမ်းပါဦး၊ သည် အချိန်က မက်မုံသီးပေါ်ချိန်လည်း မဟုတ်ပါကလား၊ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးမည်ကို

ဘုရားသခင်သာ သိပါတော့မည်။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မကြာမီ သိလာပါသည် ။ စကားတွေကို အမျှင်မပြတ်ပြောနေသည့် ကျွန်တော့်ဧည့်သည် က အမှတ်မထင် တစ်လုံးကောက်ယူလိုက်ပါသည် ။ ကျွန်တော် မသိဘဲ နေ၍ မရတော့ပါ။

သူမက ကျွန်တော့်၏ သနားစရာ မာတင်ချော့ကို ရန်ရှာနေပါသည် ။

"ရှင်က အသားတွေစားထားတော့ ဗိုက်တင်းသွားရောပေါ့၊ နောက်ထပ် ဘယ်စားနိုင် တော့မလဲ၊ ကျွန်မက တို့ ရုံပင့်ရုံလောက်စားတော့ မက်မုံသီး စားလို့ ရသေးတာပေါ့။"

ဘီလ်ရောက်လာပါသည် ။ ဘီလ်ရှင်းပြီးသည့်အခါ ဘောက်ဆူးပေးဖို့ မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံကလေးသာ ကျန်ပါသည် ။ သူမ၏ မျက်လုံးများ သည် စားပွဲထိုးအတွက် ထားပစ်ခဲ့သည့် ငွေသုံးကျပ်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည် ။ ကျွန်တော့်ကို ကပ်စေးနဲ့သည် ဟု ထင်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည် ။ သို့ရာတွင် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသည့်အခါတွင် မူ တစ်လလုံးလုံး ဘိုင်ကျနေဦးမည်ကို တွေးမိပါသည် ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ပါ။

ခွဲခါနီးတွင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း သူမက

"ကျွန်မ နမူနာကိုယူရှင့်၊ နေ့လယ်စာစားရင် တစ်မျိုးပဲစား"

"ကျွန်တော်က ဒီထက်တောင် နေနိုင်သေးတယ်၊ ဒီနေ့ဆိုရင် ညစာတောင် စားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

သူမက တက္ကစီတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ရင်း

"ရှင်က သိပ်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲနော်၊ တကယ့်ဟာသသမား"

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် သူမကို လက်စားချေလိုက်ရပါ

သည် ။ ကျွန်တော်သည် လက်စားချေတတ်သူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် နတ်သိကြားများက မနေနိုင်၍ ဝင်ရောက်စွက်သဖြင့် သူတို့ စီမံသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည် ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်မရှိတန်ရာပါ။

ယနေ့အချိန်၌ သူမသည် နှစ်ဆယ့်တစ်စတုန်ရှိသည့် ဧရာမမိန်းမဝဝကြီး ဖြစ်နေပါသည် ။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ W.Somerset Maugham ၏ The Luncheon ကို ပြန်သည် ။
